

BIÊN-ĐU'Ồ'NG

XE-HỒA

Collection des contes et nouvelles

Lê Quang-Chiêp
éditeur

1-Goussard-HANOÏ

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 19472

Dépôt légal
Certifié 1000
exemplaires
Nauve 3-4-56
Lyon 1947

2685

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

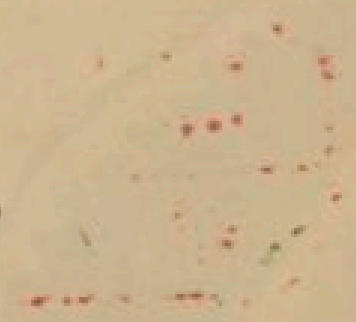
ALPHABETICALLY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1892

1892

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

BÊN - ĐUỜ'NG

XE-HOÀ

DEPOT LEE QUANG-THIỆP
INDOCHINE
N° 19442

TUY là nhà gianh vất đất, cái nhà ấy cũng không hẹp lắm, vì nó còn có thể chứa được hai bộ phản hai bên và một cái hòm gỗ to ở giữa. Cái hòm ấy to lắm, dùng để chứa những đồ vật, như: chậu sành, nồi đất, bát đản, dế, rô, dá vân... vân...

Ban ngày còn khá, chứ ban đêm, nếu không phải là người ở đã quen, thì đồ ai mà chịu được nổi. Giơri gậm giường, run dế kêu như gào như thét: ở khe hòm chân phản. những con mọt ra sức gậm gỗ kêu ken két; còn cái này mới đáng ghê nữa là suốt bốn góc nhà, muỗi rủ nhau bay khắp nơi, vo - vo như đoàn phi-cơ mở máy, không phải nói ngoa, chứ nếu lấy tay mà chộp một cái thì mỗi bận cũng được mười con là ít.

Đề thấy lầy trên đầu mặt hòm, một cây đèn dầu hỏa, cái bầu dầu bằng cái cút rượu cao

lênh-kênh thon-lớn trong cái ống sữa bò. Bầu đã cao, dầu lại cạn, bắc thì ngắn mà thông phong thì ám khói đen sì, những nông nổi ấy khiến cho ngọn lửa xanh lè to không hơn hạt ngô, chẳng đủ được cái ánh sáng lơ-mờ chiều cho gian nhà tối mù tối mịt ấy.

Ngồi ở một góc phản, hai chân co lên, hai tay ôm lấy gối, đầu gục về đằng trước, thẳng Khoa ngủ gật. Bỗng nó choàng mở mắt giậy, ngửa cổ nhìn lên mái lá, mấy con chuột đương đuôi cắn nhau kêu chí-chí. Hình như bấy giờ nó mới chợt nghĩ ra, nó vội vàng nhìn chòng-chọc vào mặt, và sẽ để tay sờ lên ngực mẹ nó, nó lắc đầu tỏ vẻ cảm-động và đau-đớn.

Nằm ngửa trên phản, chân tay ruỗi thẳng, một người đàn bà ngoài bốn mươi tuổi, hai mắt sâu hoắm, da mặt xanh nhợt như tàu lá, đủ rõ là người lâm bệnh nặng. mẹ thẳng Khoa đấy.

80 Indoch. Piec
2685

Khôn nạn cho thằng Khoa bỏ côi cha từ ngày còn bé, năm nay tuy nó đã mười tám, mà nó chỉ bé nhỏ không bằng đứa trẻ mười lăm, vả lại nó gầy lắm. Đã mấy ngày hôm nay nó không ăn không ngủ, cả ngày chỉ rầu rầu nét mặt, cũng có lúc nó lại khóc nữa. Nó là đứa biết lo xa, nó thấy mẹ nó ốm, nó sợ mẹ nó chết. Mỗi khi nó nghĩ như thế nó lại ứa hai hàng nước mắt, trông thật đáng thương hại. Xưa nay ai còn không biết thằng Khoa nó thương mẹ nó lắm, nó thường bảo nó chỉ biết có mẹ nó thôi, tuy nó hèn yếu, nhưng hề nó thấy ai lời thôi bắt nạt đến mẹ nó thì dù nó chết thì thôi chứ nó không tha. Không cần nói đến cái lòng nó thương mẹ nó vô ngần nữa, thằng Khoa còn lo quần lo quanh, lo trăm đường ngàn nỗi. Nói đại như bây giờ mẹ nó có phải mệnh hệ nào mà chết, thì, trời ôi nó biết làm thế nào, bỏ đấy mà lên trốn đi chẳng, cái đó thì không đời nào; hoặc bắt đắc dĩ, chờ đêm hôm vác mẹ ra nơi nào khuất mà tròn lấy, nhưng cũng không được, vì nếu người ta bắt được thì khốn, ấy là nó tính về cách không tiền. Mà dù nó có tiền chẳng nữa nó cũng không biết lo liệu thế nào cho mẹ nó được, vì nó đã từng

gặp cảnh tang ma bao giờ đâu. Trình thế nào, báo thế nào, thuê mượn người ở đâu, khâm liệm ra sao, thật nó không biết một tí-tí nào cả, Đã mấy ngày nay không lúc nào là nó quên những sự lo ấy, cho đến hiện bây giờ mẹ nó đã nguy lắm rồi, mà nó vẫn chưa tính được kể gì.

Mẹ nó luôn mồm kêu đau không ăn uống gì cả, mà nó cũng chẳng được miếng gì đã mấy hôm nay, vì nó kiếm được đồng nào thì đã phải thuốc men cho mẹ nó.

Ngay lúc thằng Khoa sờ tay lên ngực mẹ nó, thì mẹ nó cũng chợt tỉnh giậy, vừa định hỏi nó điều gì, nhưng chưa kịp mở miệng đã quặn quai ôm ngực kêu đau rồi rít:

— Ô...ôi...ôi...trời ôi !...đau .. quá. Khoa ôi, mẹ chết mất con ạ mẹ biết mẹ không thể nào sống được, bệnh càng ngày càng dội lên đau lắm. Thôi, lúc này không có thể mà cố gượng được nữa, kìa con đừng khóc nữa đau lòng mẹ lắm, con hãy yên để mẹ đối-dãng cho mấy lời này.....

— Mẹ ôi...mẹ ôi..., mẹ đừng chết, nếu mẹ chết thì con cũng chết, con không thể sống được đâu.

Nước mắt ràn rụa đầy cả má, thằng Khoa úp mặt lên ngực

mẹ, nước nở không ra tiếng.

Mẹ thẳng Khoa lấy tay sòa đầu con, vừa thở vừa nói:

— Mẹ dặn con đều này con nên nhớ, sau khi mẹ chết đi rồi, con liệu tìm nghề khác mà nuôi thân, chứ cái nghiệp buôn bán ở tàu nó chẳng có ra gì và không trọn được đời đâu. Chắc con chưa biết, cha con, khi ấy con còn nhỏ, một đêm hôm ấy cũng chỉ vì chồn vé, mà đến nỗi gửi thân cho tàu kẹp chết. Nay lại đến lượt mẹ đây, sống làm sao được. Còn con cũng chữa chắc mà tránh được nào.

Ngoài con ra mẹ còn có ai nữa, sao mẹ lại chẳng thương con, nhưng sống chết là số trời, mẹ làm sao được.

Vậy bây giờ con phải lập tức thuê xe cho mẹ vào nhà thương, để mẹ yên lòng có nhà nước tròn giúp cho, chứ ở nhà, con còn dại con biết lo liệu thế nào... Con cứ yên tâm, mẹ vào đấy nhờ trời qua khỏi cũng chưa biết chừng.

Thẳng Khoa nghe mẹ nói, tuy lúc bấy giờ nó thương mẹ nó như đứt từng khúc ruột, nó cũng nẩy ra một tia mừng, nó mừng vì mẹ nó đã giải-quyết cho nó một vấn-đề mà nó đương khó nghĩ đã mấy hôm

nay: Làm thế nào tròn được mẹ?

Một cơn đau dữ dội nổi lên làm cho mẹ thẳng Khoa lại ôm ngực kêu một hồi lâu nữa.

— Khoa ơi..., thôi con ra thuê xe đưa mẹ vào nhà thương mau không thì mẹ chết mất con ơi!.....

Thẳng Khoa vừa nước nở khóc vừa nói:

— Trời ôi! khổ chưa, tôi nghiệp cho mẹ tôi thế kia, mà một xu tôi không còn, làm thế nào mà thuê được xe cho mẹ tôi bây giờ. Thời buổi này biết ai là người phúc-đức mà kêu xin. Đến như lão lang Xuân kia, đã lấy của tôi mất hơn đồng bạc, mà bệnh mẹ tôi vẫn không khỏi. Hôm nay một xu thật không còn, đèn van lay lão mà lão cũng không nhủ lòng thương cắt chịu cho mẹ tôi thang thuốc, mẹ tôi mà chết thật cũng vì lão.

Mẹ thẳng Khoa vừa thở hổn hển vừa nói:

— Người ta chẳng tin thì thôi, con oán trách người ta làm gì, Bây giờ độ mấy giờ rồi con!

— Thừa mẹ, độ chín rưỡi rồi ạ.

— Thế thì tàu Hanoi cũng sắp về rồi đấy. Cứ để mẹ nằm

yên đây con thử ra qua xem có bán được đồng nào, rồi sáng sớm đưa mẹ vào nhà thương cũng còn kịp.

Thằng Khoa vâng lời, cúi xuống đất cạp rỏ mía, rao hẹn mẹ rồi đi ra.

Trên con đường nhỏ ra ga thuộc tỉnh Hải-dương đêm tối như mực không trăng sao, thằng Khoa lủi thủi đi, nó vẫn sụt sùi cuốn khóc, thỉnh thoảng lại đưa ngang cái tay áo nâu rách lên lau nước mắt. Nó cũng biết nó phải cạo rỏ hàng ra đi như thế là khổ cho nó lắm, nhưng không đi không được, không đi thì một đồng một chữ không còn lấy đâu ra mà thuê xe đưa mẹ vào nhà thương. Từ nhà nó tới nhà thương nào có phải là gần, ít ra cũng hào rươi tiên xe mà nếu gặp phải anh xe bắt chẹt thì chữa biết chừng.....

Dưới đất đưa lên những tiếng dè rnn kêu ti-ti, những tiếng ộp-oạp của những con ếch-ương ở đầm ao xa xa đưa lại, lại càng như sui dục thêm nỗi buồn thê thảm của thằng Khoa. Nó tưởng chừng đó là cái giọng kèn ai oán bắt đầu dạo, sắp sửa đưa tiễn mẹ nó về nơi chín suối.

Chân tuy bước, mà tâm trí thằng Khoa vẫn không lúc nào

xa mẹ nó. Nó đương đi bỗng nó nghe thấy rit lên một tiếng, rồi tiếp theo những tiếng sì-sồ như quát mắng, nó giật mình, ngược mắt lên, thì, trời ôi ! hai con mắt to mà sáng quắc nhìn nó, làm nó quáng cả mắt, nó sợ quá, nhảy phắt một cái vào bên đường, nó bạt mắt cả hồn lẫn vía, ghê gớm chưa, một chiếc ô-tô. Trên xe nhảy xuống một ông tây to béo, mồm vừa mắng vừa sấn lại gần nó dơ tay lên toan tát nó, nó sợ hãi, luống cuống quỳ xuống lay lấy lay để. Thật phúc chó thằng Khoa tránh

**Ai đi qua phố Huế chợ-hôm
cần nên chú ý**

Maison Tiên - Thành
dit

NGUYỄN-VĂN-NGHĨA
144, Route de Hué 144
HANOI

Có nhiều xe-đạp cho thuê.
Có đủ các đồ phụ tùng về xe-đạp.

Có nhiều thợ lành nghề.
làm rất cẩn thận và nhanh chóng, mà giá lại hạ hơn mọi nơi

**Mới về nhiều kiểu
xe rất đẹp**

được một bữa đòn chắc cũng khá đau.

Một hồi còi thét vang, đoàn xe hỏa âm âm chạy xuống, Thằng Khoa vội giảo cẳng chạy rất nhanh.

— Ai mía đây ! mía ngon đây. ai mía đây !

— Ông mua giúp con xu mía ông !

— Ai mía đây ! mía ngon đây !

— Bà mua cho con mây xu bà !

— Mía ngon đây ! ai mía đây !

Tuy thằng Khoa đau đớn mặc dầu nó cũng vẫn phải giữ cái giọng mời chào nhanh nhẩu của nhà nghề.

Nó chạy, hết toa nọ đến toa kia, luôn miệng chào mời, mà cũng không ai mua cho.

— Mía bán hạ giá xu đôi đây ! mía ngon đây !

— Ai mua mía xu đôi đây !

Thằng Khoa vừa chạy vừa mời khắp một lượt nữa cũng chẳng ai hỏi đến,

— Lậy ông, ông mua cho con mấy xu ông, con bán rẻ xu đôi đây ạ.

— Lậy bà, mía ngon mà rẻ bà mua giúp con rằm xu làm quà.

— Ở kia, cái thằng khỉ này người ta đã bảo không mua, trời lạnh thế này ai hóa đồ mà ăn mía.

Thằng Khoa thất vọng. Không còn cách nào nữa, nó buồn tình, ra đứng tựa lưng vào cái thanh bằng sắt ở cuối toa, nó bần thần khó nghĩ.

— U mày đã khỏi chưa Khoa ? một chị bán bánh giò ở đâu lại, cất giọng đồng đánh hơi nờ. Nó lắc đầu sẽ đáp :

— Chưa.

Ngay lúc ấy một anh hàng bánh đậu xanh cũng vừa đi tới, cũng cất tiếng hỏi chị kia.

— U nó làm sao thế chị ?

— Anh không biết à ? U nó bị ngã ở chuyển tàu đít-duýt (dix-huit) hôm nọ ấy mà. Chả hôm ấy u nó đương bán hàng, thoáng thấy ông xếp ở toa-dem (troisième) đi xuống, u nó sợ hãi vội vàng nhảy xuống. Luống cuống thế nào lại bị ngã, rồi về đâm ra ốm ho mãi.

Anh kia có vẻ nghĩ ngợi, hỏi:

— U nó là ai nhỉ ?

— Bà Bốn bán trầu, riêm, thuốc láo ấy mà.

— À... à... à, thế à.

Nói đoạn hai anh chị cùng quay đi để mặc thằng Khoa với trăm nghìn mối phân vân trong óc nó.

Chuyến xe hỏa đêm hôm ấy rất vắng. cùng với toa xe thẳng Khoa đứng, chỉ có độ rằm người ngồi rải-rác.

Gần chỗ thẳng Khoa, hai ng rời đàn bà đương nói chuyện, câu chuyện dường giải có vẻ rất mặn mà, mặn mà đến nỗi sau khi trả tiền thẳng bé bán nước, một ng rời vẫn cầm theo danh quan tiền trình ở tay chưa buồn cất. Thẳng Khoa vẫn để ý từ nãy đến giờ; hai mắt không lúc rời quan tiền trình ấy. Hình như nó thêm lắm thì phải. Mà nó thêm thật, chắc nó cũng biết nghĩ vì thử nó có xâu tiền ấy thì mẹ nó không đến nỗi phải vào nhà thương, mà có lẽ qua khỏi được, vì nó đã tính nhám chỗ tiền ấy có thể đủ cắt cho mẹ nó được bốn thang thuốc, theo như giá thuốc của ông lang Xuân, thuốc có hai hào một thang.

— Thế thì tính luôn, nó nghĩ thế

Nó nghĩ thế nhưng chân nó vẫn không nhúc-nhích, có lẽ nó sợ, nó sợ cũng phải, vì xưa nay nó chưa liều như thế bao giờ, nó sợ tính không chôi thì còn lắm cái nguy-hiểm theo sau nữa. Nó vẫn đứng yên mà nhìn món tiền to ấy, to đối với thẳng Khoa. Nó lại tiếc. Nó toan tính phăng cho xong, nhưng nó lại thôi vì nó sợ, vả lại bản tính nó không tham.

— Vậy thì thôi, nhớ không chôi lại chả bố. Thẳng Khoa nghĩ vậy,

Nó đã toan quay đi, nó chợt tưởng-tượng đến mẹ nó ở nhà đương ôm ngực quằn - quại trên chiếc phản mà mong chờ kêu gọi nó. Thẳng Khoa lại dừng chân lại. Rồi về mặt nó cứ theo sự tưởng-tượng của

Hiệu sách MAI-LĨNH

62, Phố Cầu - Đất (Haiphong)

Đại-lý các báo chí quốc-văn Trung, Nam, Bắc

Có bán Tân - Văn Tiểu - Thuyết

của ông Lê-Quang-Thiệp xuất bản

nó mà dần dần đổi ra hung tợn
coi bộ bướng-bỉnh lắm.

—Ồ... ối!... thằng... cướp
giật!!!...

Thoáng một cái nhanh như
chớp, thằng Khoa đã ra tới
cửa toa.

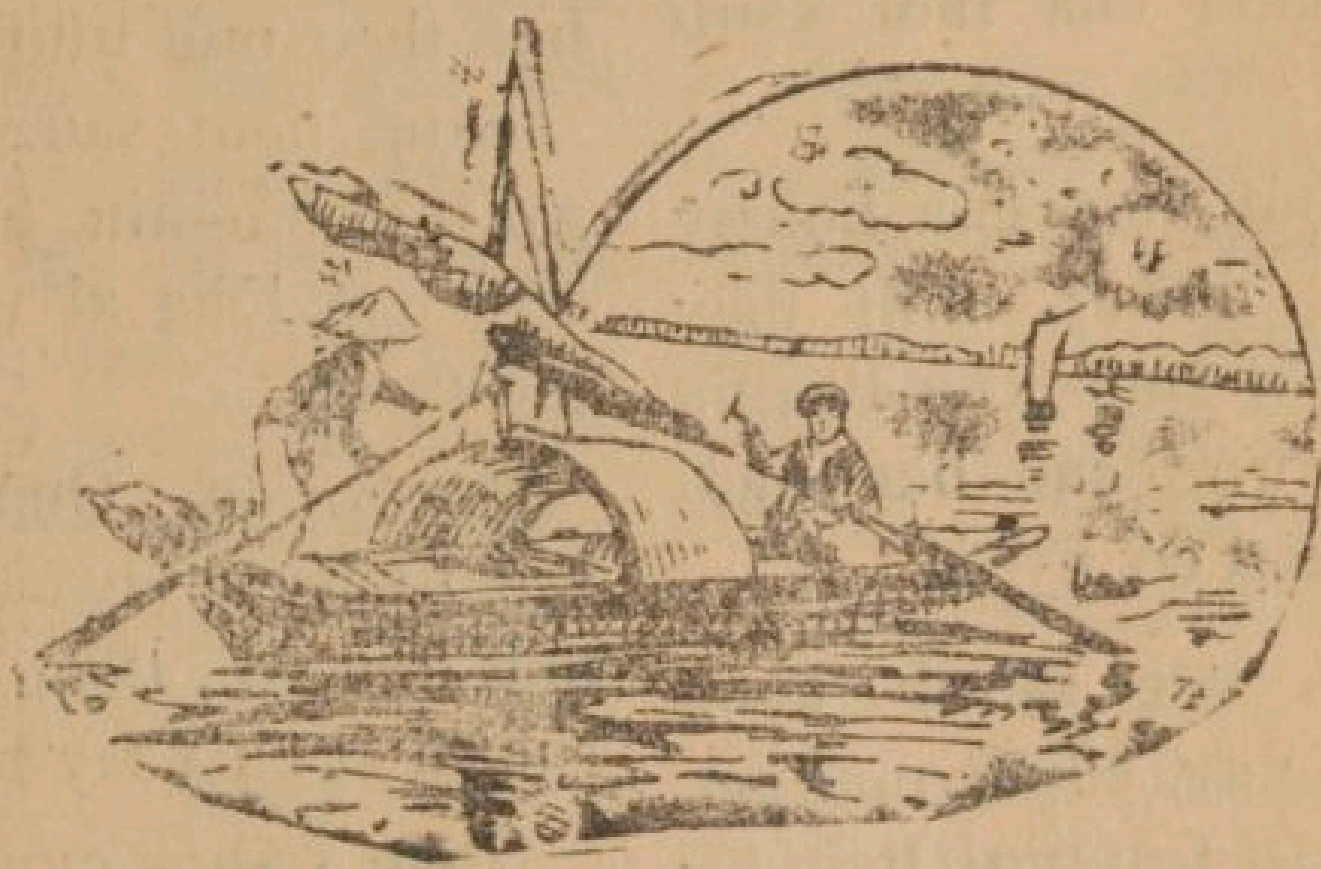
Lăn trong tiếng máy ầm ầm
của đoàn xe hỏa, bỗng nổi lên
một tiếng: «Chơ ối!!!». Thì
ra thằng Khoa đã nằm ngửa
thẳng cẳng bên đường sắt, cái
rổ mĩa úp chup lên mặt nó,
trên mặt đường ven bờ cỏ,
thằng Khoa gối lên một đồng

máu lênh-láng đỏ lôm.

Tội nghiệp, thằng Khoa chết
đứt rồi!

Trên giọc đường trường,
dưới bầu trời tối đen như mực
trong đám mưa phùn, đối với
tấn thảm-kịch lúc đêm khuya,
đoàn xe-hỏa vẫn giữ bộ thản-
nhiên, xuyên đám xương mù
phăng-phăng rít trên đường sắt.
Rồi, sau một hồi còi dài thét
vang, cả đoàn xe từ từ tạm
dừng bánh trước một nhà ga....
tỉnh Hải-dương.....

LÊ-QUANG-THIỆP

« PHÉNIX NGỌC »

của TUẤN-SƠN

Sau một buổi chợ - phiên, những nam-nữ thanh-niên hăng-hái ôm ấp bầu máu nóng đối với những cuộc nghĩa-quyên cho những dân bị nạn ngập lụt ở vùng Thái, thì, những phút trong thời-gian, hoa, lá tả-toi, những phút vui tươi nồng-nàn của một ngày, tuổi trẻ chỉ còn gạn lại những sự buồn tẻ, lặng lẽ như « cúp » rượu nồng để hủ, nhạt.

Quân-Tâm, Phénix Ngọc, hai thiếu-niên rất sốt-sắng với một công-cuộc từ-thiện ấy, đã in sâu trong trí người ta bằng những tài-hoa của tuổi xanh mon-mởn.

Những bức họa của họa-sỹ Quân-Tâm, những mũi giấy cườm áo gối thêu của Phénix Ngọc đã được các bạn ngợi khen, ca tụng có kỳ-tài.

Một bữa tiệc thành - công chiều hôm nay, có đủ mặt các bạn có công lớn với ban tổ-chức. Trong gian phòng, dưới ánh sáng rực-rỡ nồng - nàn, hương vị ngạt-ngào, những tiếng hoan-hô vui-vẻ, những

màu áo : xanh, vàng, hồng, tím. Những bông tai kim-cương dưới ánh đèn lấp lánh sen bên những cái đầu xanh bóng mượt, những bộ áo quần (si-mốt kinh) đen láy, trông giống như những ngôi sao ẩn hiện trong đêm tối.

Rồi, hoa tung, giấy ném, tiếng cười, nói như tiếng đàn trên phím rộ rạt như sóng réo trong buổi bình-minh.

Bữa tiệc tan. Phút yên lặng, duy chỉ còn để lại những giọng não-nùng hồi-hộp của hai trái tim Quân-Tâm và Ngọc nỉ non họa theo một nhịp.

Sáng hôm sau, mưa phùn, gió thổi hắt-hiu, bầu trời u-ám như gọi lòng ai vào cõi buồn thê-thảm.

Trước ga, Quân - Tâm và Phénix Ngọc tay cầm tay, nước mắt đầy vơi, tiếng còi rúc như rúc rã ai chia tay hai ngã.

Đoàn xe-hỏa cựa mình chạy, mặt nhìn mặt kẻ ở người về, dưới những hạt mưa, vẫy chiếc khăn tay, Quân-Tâm nghẹn-ngào nói :

— « Em về Nam-Định nhớ tới anh luôn nhé! »

Một cái gật dịu-dàng của Ngọc trả lời Tâm, rồi xe tung khói gầm thét lăn mình vào khoảng trời xa tít.....

Lững thững quay về, Quân-Tâm không còn thấy cái cười vui của tuổi trẻ nữa, mà chỉ còn lại những nhớ ai, mong ai, chan-chứa trong lòng.

Từ đây trước lò sưởi, ngồi trên « Divan » Quân-Tâm thờ-thần vãn-vơ như sống trong mộng. Cái dáng điệu của Ngọc, từ mái tóc mây đen mượt uốn cong trên mặt phấn thon-thon, đôi bông tai nhấp-nhánh như giọt xương buổi sáng còn đọng trên cánh hồng đỏ thắm, cái mình nhỏ nhắn ẩn dưới làn nhung màu xanh biếc cho đến cái quần cầm-châu màu trắng, Ngọc thướt-tha dạo trên đôi giày măng cá, khiến Tâm lại tưởng nhớ đến cái đẹp của bức tượng khỏa-thân, thần Venus, rồi Tâm thấy cõi lòng như bị nhàu sếp! Bóng ai thấp thoáng, hàm răng trắng như ngà nõn miêng cười trong cõi vu-vơ.

Ngày qua..... tháng qua. Quân-Tâm lòng tưởng nhớ ngày cùng ai gần bó, khối tình ngày càng như trạm-trở bên lòng mà không thể theo ngày tháng lạt phai.....

Sáng hôm chủ-nhật, một buổi sáng cuối đông mưa gió lạnh-lùng, ẩn trong chiếc áo to, dưới giăng cây sơ-sác, Quân-Tâm đi như lần-lút, như cất lên.

Tiếng còi thét, đoàn xe-lửa cuốn khói tung mây, hơn hai tiếng đồng-hồ, Quân-Tâm mang theo một bầu hy-vọng cùng người yêu lấy một ngày ân-ái.....

Xe đèn Nam, Quân-Tâm và Ngọc lặng lẽ nhìn nhau, nghẹn-ngào nói chẳng nên lời, rồi Ngọc khóc, cái khóc của kẻ non-nớt đã quá chìm sâu vào cõi tình-trường, giọt nước mắt lỏng-lánh hoen trên khóe mắt, như biểu-lộ nỗi lòng quá yêu mến Tâm mà súc-động, rồi như thương, như tủi, giọt nước mắt tuôn rơi!.....

Đêm ấy, dưới giăng cây sen lẫn bóng đèn mờ tỏ ở Nam-Thành, theo phố Richaud đôi bạn khoác tay nhau nỉ-non bao ân-ái, hai khối óc trẻ chung chan-chứa... rồi, trong một căn phòng, quét vôi màu hồng dịu, màn tuyn, nệm trắng, chiếc chăn bông màu hồ-thủy êm-ấm, dịu-dàng khép nép dưới chân giường như chờ ai, kêu gọi lòng ai.....

Cái áo nhung lúc này chẳng còn phủ che trên mình Ngọc,

mà đã lộ trước đôi con mắt của họa-sỹ Quân-Tâm hai con «tim» trắng mịn dưới làn áo phin mỏng dính như vẽ ra một bức tượng bất-vong, bất-diệt những vẻ nồng-nàn diễm-lệ.

Đêm ấy Phénix-Ngọc nàng có ý hy-sinh đời nàng mà hiến cho Quân-Tâm, nhưng lòng ham muốn của Tâm như bị nén ép vào một khuôn-khổ cao trọng của ái-tình, nên không có thể có đủ can-đảm mà dám ngửa tay đỡ lấy. Rồi, Tâm nghĩ đến những cái dơ-dáy, xấu-xa, rồi chàng rùng mình, ghê sợ, lương-tâm nó vò sé mà chàng chỉ còn nghĩ đến một bông hoa thơm chàng ngắt hẳn lấy, sự hưởng được hương sắc ấy, có sung-sướng chẳng nữa cũng chỉ trong một khoảng thời-gian chốc lát rồi nó phai, nó lạt, nó tan-tác, tả-tơi, dù chàng có muốn nâng-niu nó mãi, chỉ bằng cứ để cho nó thoang-thoảng nó lâu, nó bền...

Thế là một đêm trong căn phòng kín đáo, Quân-Tâm và Phénix Ngọc thực là một đêm trong sạch không gợn bụi, mà lại là một đêm đôi bạn thề-thốt rất âm-thầm, ái-tình cao-thượng càng đắm-thắm ăn sâu vào cốt tủy; cái tình thân-yêu ấy có bền chặt nếu Quân-Tâm là người vững cầm tay lái con thuyền giữa chốn bể lòng...

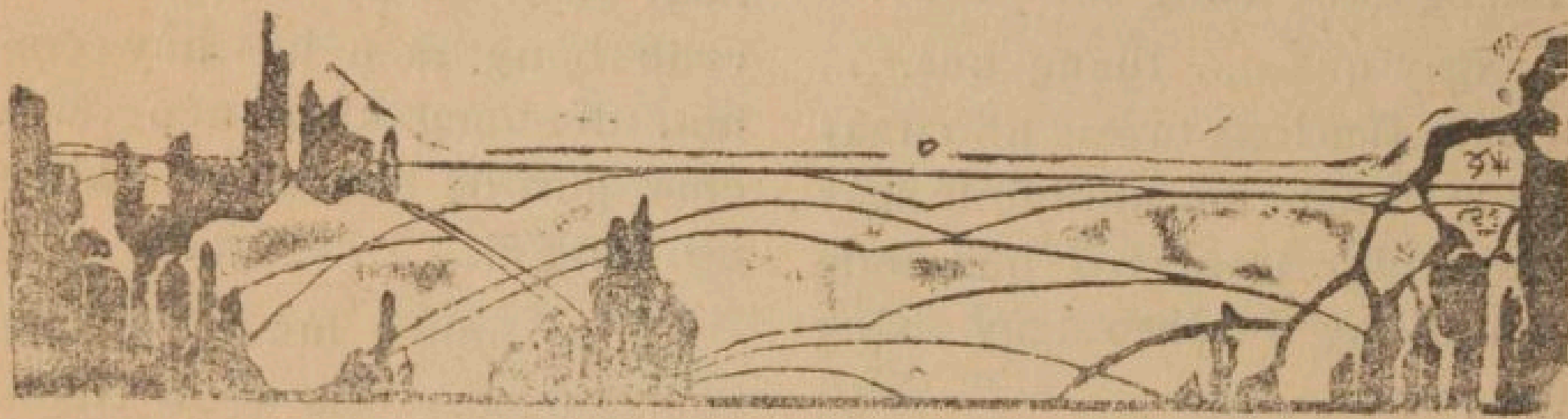
Đêm tàn.....

Trước ga Nam-Định đôi bạn sụt-sùi, mối tình khăng-khít càng đậm-đà hơn; một cái hôn êm-dịu Quân-Tâm tặng Ngọc trên cặp môi đỏ thắm, một cái hôn sung-sướng nhất, cảm-động nhất trong đời của đôi bạn.

Xe-hỏa từ từ chạy, Tâm bước lên, Ngọc ở lại, trái tim thồn-thức, nhưng riêng Quân-Tâm thấy nhẹ nhàng, khoan-khoái vì chàng đã qua được một đêm tối-tăm, mà vẫn giữ được tinh-thần trong suốt.

TUẤN-SƠN

(Février 1934)

THỜI-ĐỒ'II...

của LƯU-KIM-NGỌC

N GỌC-Lang nét mặt tươi cười, chàng vui vẻ lắm, có lẽ lúc này là lúc chàng sung-sướng nhất trong đời chàng đó. Đường thanh-vân nhẹ bước, chàng đã là một ông tú tân-khoa, thật cũng bỏ những lúc mài đũng quần trên ghế trong thư-viện. Nhưng cái vui, cái mừng đó chỉ là phụ ngoài mà thôi. Cái người mà bấy lâu chàng ước ao mơ-tưởng đã thấu tình cho chàng, chàng đã được cái hân-hạnh than-thở, tự-tình trước mặt người yêu, đó mới là cái vui chính.

Như - Mai, người yêu của chàng. Phải, Như-Mai đẹp lắm. Cái đẹp lộng lẫy, cái đẹp nó làm cho ai nấy phải say-sưa. Hai con mắt bồ câu lóng-lánh kia có thể làm cho mọi người phải mê-mệt, cái nụ cười của cặp môi thắm như san hô để lộ ra bộ răng trắng như ngà, đều như sắp, thì dầu gan là Hà-

Huệ thừa xưa cũng phải ngây-ngất... Dận chân trên đôi giày cao gót, toàn thân nàng lại tăng thêm vẻ đẹp, cái đẹp đáng làm kiêu mẫu cho các nhà họa-sỹ.

Được Như-Mai yêu đến, thật cái hạnh phúc của Ngọc-Lang đã đến cực điểm rồi đó....

Một buổi chiều mùa hạ, trên con đường Cổ-Ngư thật lắm vẻ nên thơ. Giời nước một màu hồng, sen già sờ sạo, xa xa mấy con chim liệng là là mặt nước, mấy con thuyền gỗ của bọn phu lấy đất nhấp nhò títt đằng xa...

Cảnh vật cũng lặng lẽ như chùa Chấn-Võ khi hồi chuông chiều mộ đã tan.

Điểm thêm vào cái cảnh đó một đôi uyên ương đi sát vào nhau rì-rầm trò chuyện và nhìn nhau mỉm cười.

Đó là Như-Mai và Ngọc-Lang cùng nhau vừa thê thốt ở trước pho tượng đồng ra đó.

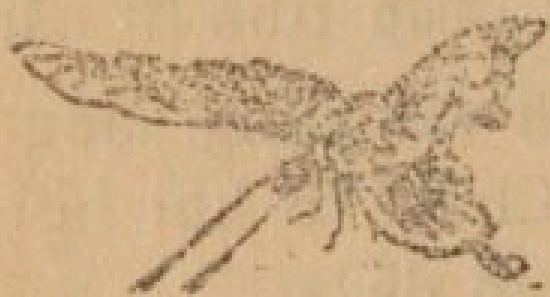
— Này em, em trông cảnh giờ có êm đềm, đẹp dễ không?

Sẽ ngừng đầu nhìn bạn, Như-Mai nói :

— Phải, cảnh giờ êm-đềm lắm, nhưng chưa chắc đã êm-đềm bằng cái ái-tình của đôi ta.

Đến cạnh một gốc cây to, Ngọc-Lang giải chiếc mouchoir xuống đất cho Như-Mai ngồi. rồi cùng ngồi xuống bên cạnh, với tay dứt cái cổ gà đưa cho Mai mỉm cười sẽ nói : « Anh xin tặng em... cái cổ gà này...

— Vâng, cổ gà này không có vẻ gì là mỹ-quan cả, song đã là của anh cho thì đối với em nó lại có cái vẻ đẹp thiêng liêng anh ạ? Rồi sẽ đưa tay lên vuốt tóc cho bạn mà nói ; « anh ơi, cái nuôi hôm nay biết bao giờ giờ chúng ta quên được nhỉ ??..

— Anh Hà ơi, những nhời anh phán đoán đều sai cả, anh nên biết rằng : Như-Mai không

phải là hạng người thế đâu, anh đừng tưởng. ..

— Không bạn ạ, tôi không dám mặt-sát gì cái ái-tình của bạn đâu. Những nhời tôi nói đây cũng như cái chớp nháng nó báo cho bạn biết, sẽ có tiếng sét to để bạn kịp bưng tai mà thôi ; tôi cũng biết những nhời tôi nói chẳng làm cho bạn hải lòng nào. Nhưng vì bạn coi tôi là thân nên tôi mới nói. Như tôi, đối với con đường tình cũng như người khách bộ hành, lúc mới bước vào thì rất hăng hái, ai mà can nỏi ; nhưng khi đã ngậm đắng nuốt cay, gỏi mỗi chân chồn rồi thì chỉ muốn tìm chỗ nghỉ ngơi mà thôi. Vì tôi đã biết ít nhiều nên tôi nói lại cho bạn nghe, dẫu sao bạn cũng mới biết là lần đầu, tầm con mắt của bạn còn hẹp lắm.

— Anh bảo tôi đừng yêu Như-Mai nữa sao ?

— Không, vì dù tôi có bảo, bạn cũng chẳng nghe nào, nhưng tôi nói là để bạn ngẫm xem mà thôi. Kia tiếng súng 10 giờ rồi, thôi xin phép bạn tôi về.

Đứng dậy tiễn bạn ra về, rồi Ngọc-Lang tự hỏi : « Quái cái anh nỡm Hà này, sao chỉ trông đời bằng con mắt bi-quan.

Ngoài sân ga, về náo-nhiệt càng tăng, xe-hỏa đi Nam sắp chạy.

Như-Mai thồn-thức: Anh về anh chớ quên em nhé! Anh phải viết thư luôn luôn cho em đấy. Hễ anh khỏi thì anh lên ngay chớ để em mong nhé!

Xe sắp chạy, Ngọc-Lang ruột đau như cắt, rút khăn lau nước mắt cho Như-Mai. Em cứ yên tâm chỉ trong vòng hai tháng là anh khỏi, anh sẽ viết thư luôn cho em, em chớ phiền.

Đoàn xe chạy, đem theo bao nhiêu nỗi thảm tình thương. Chàng thò cổ ra ngoài cửa sổ mà nhìn Như-Mai, vầy « mùi-soa » đèn khí không trông thấy nhau nữa mới thôi.

Về đến nhà, qua ba hôm đã nhận được thư ở Hanoi. Luôn một tháng cứ ba bốn hôm là nhận được một lá thư.

Nào những: anh đã khá chưa, chắc đỡ nhiều rồi thì phải, vì hôm nọ em đi lễ thay cho anh, em có xin quẻ thẻ, thánh dạy chỉ dăm bữa nửa tháng nữa là khỏi hẳn,

Anh ơi nửa tháng đối với Như-Mai của anh thì lâu biết bao nhiêu mà kể. — Anh ạ. hôm qua em buồn quá, em đến cạnh cái gốc cây mà hôm. ... đã lâu ấy, anh

lấy dao vạch hai chữ Ngọc, Tâm, 2 chữ đó bây giờ rõ quá anh ạ.

Hôm nào anh lên, anh cho biết để em ra ga đón anh nhé...

Nhưng ngoài một tháng, thơ thấy vắng dần, cũng như bệnh của Ngọc-Lang một ngày một thuyên giảm.

Trước còn thủynh-thoảng 1 cái sau bằng hẳn. Ngọc-Lang viết thơ lên cũng không thấy giả nhời nữa,

Chàng áy náy, ngồi không yên, đứng không yên. Chàng tự hỏi: hay Mai quên chàng rồi chẳng? không có lẽ, không đời nào. Hay Mai ốm đau mà không viết thơ chẳng? chừng Mai nhớ chàng rồi buồn mà sinh ốm chẳng ???

Tuy chưa khỏi hẳn Ngọc cũng sắp sửa lên Hanoi.

Bước chân xuống ga, lòng chàng hồi hộp. Về đến nhà cất va-li rồi lập tức ra đi, nhưng đi đâu? Lại nhà Như-Mai. Không được. Hay lại đăng anh

Hà. Phải. Rồi chàng lại nhà bạn để hồng hởi tin, nhưng không công hiệu. Chàng bèn lôi bạn đi chơi cho đỡ buồn.

Thẳng đường xe điện hai chàng đi Ô-cầu-giấy. Xuống xe lững thững lại dắt nhau vào Ngã tư sở. Đương đi chợt cả 2 cùng dừng bước... Một cặp nào đương sánh vai nhau đi ở phía trước lạ, cái hình dáng của người con gái đã làm cho 2 chàng này mỗi nghi ngờ 2 người nấp vào 1 gốc cây to để đợi...

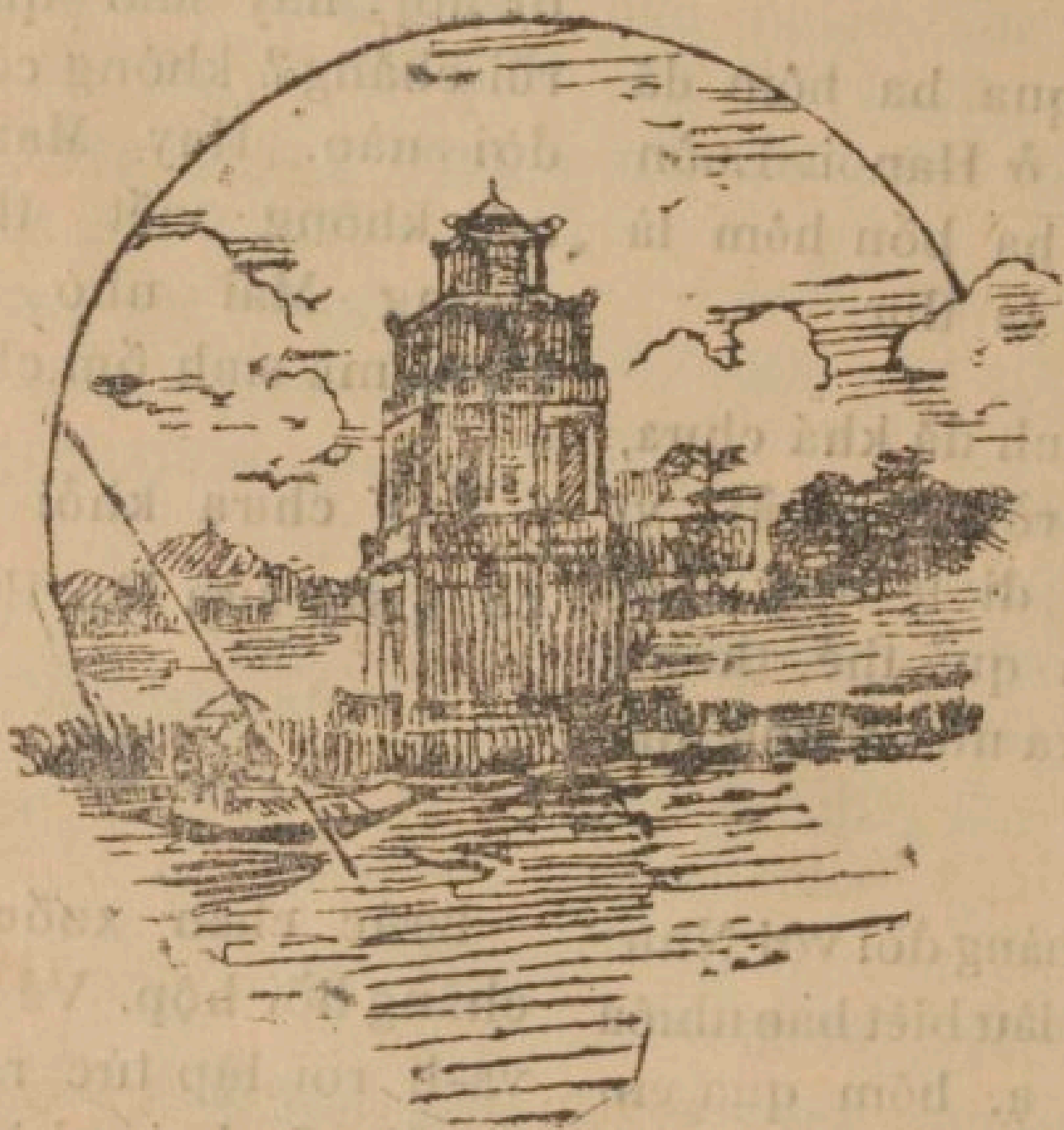
Đến nơi, ôi thôi... nào phải

ai, chính Như-Mai người yêu của Ngọc-Lang.

Ngọc-Lang choáng người, máu ghen bốc lên chàng kêu 1 tiếng Mai... rồi nắm tay chực xông ra, song vì chưa khỏi và lại thêm cái tức đã làm cho chàng kiệt lực chàng theo cái nắm tay mà ngã xuống... ngất đi. May Hà đỡ được, cởi khuy áo lót mình cho chàng.

Ba phút sau Ngọc-Lang hồi lại, thần thờ sẽ nói : Đoàn-Hà anh ơi anh thật không nhầm !

LUU-KIM-NGOC

TÂN - VĂN TIỂU THUYẾT

tùng thư

ĐÃ XUẤT BẢN

Sắc chết sống lại (lần thứ hai).	0\$07
Kẻ giết cha (sắp in thêm).	0, 04
Tập văn mùa xuân.	0, 07
Ái - tình tuyệt vọng.	0, 04
Bên đường xe - hỏa.	0, 04

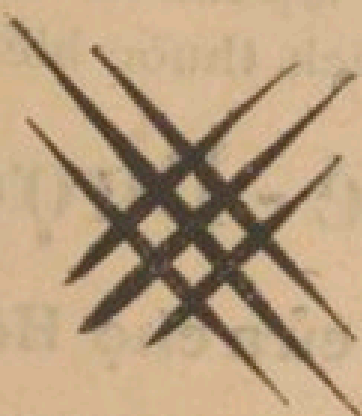
Sắp xuất bản :

(vào ngày 15 Avril 1934)

LÃO KÉP GIÀ

TIẾNG ĐÀN CỦA MUNG-LUNG

Những sách của T.V.T.T. xuất bản mỗi kỳ dù một
chuyện hoặc nhiều chuyện ngắn, giá bao giờ cũng chỉ
có 4 xu. Ở xa mua buôn được trừ nhiều hoa hồng.

SẮP XUẤT BẢN

HAIPHONG BAN ĐÊM

của TRUNG-NGỌC

THUỐC-LẬU HỒNG-KHÊ

Là một môn thuốc ngoại khoa gia truyền ngoại trăm năm lại nhờ được sự kinh nghiệm của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng chuyên môn chữa về bệnh lậu và bệnh giang-mai, nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay, chế luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bốn tiếng đồng hồ là kiến hiệu ngay, không bắt đi đái giắt, không vật vã nhọc mệt, không hại sinh dục, đàn bà có chữa cũng uống được. Bệnh mới phát ra mủ, ra máu, buốt tức, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0p.60 một ống. Bệnh giang-mai tim-la phát hạch lên soài nóng rét lở loét quy-đầu, đau xương, rết thịt, rức đầu, nổi mề đay, ra mào gà, hoa khế, phá lở khắp người, sắp nguy đến tính mệnh, chỉ uống một ống thuốc, là cải tử hồi sinh trong 24 tiếng đồng hồ, không phải kiêng nước, không bốc lên rằng, uống thuốc đi làm việc như thường, không hại sinh dục. Cũng 0p.60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về lập tức có thuốc gửi nhà giấy thép đến tận nơi. (Bản hiệu có sách thuốc biểu).

Hồng - Khê - Được - phòng

88 Route de Hué (xế cửa chợ Hô) Hanoi Tél. 755

Các nơi Đại-lý: Bát Tiên Vinh, Bát Tiên Huế, Bát Tiên Taurane, 73 Belgique Haiphong, Phúc-Thái, 15 Đông-Môn Haidương, Xuân Hải phố Lạc-Sơn, Sơn-Tây; Đồng-Lợi phố Ai-Mỗ Tông, Vĩnh-Hưng phố Thầu Cao-Bằng, Ích-sinh-Đường 190 phố Khách Nam-Định, Đức-Thắng N° 148 Albert 1er Dakao Saigon, M. Bảo atelier Phontiou Laos. Đông-Tuân Yên-Thái Yên-Báy, Đại-An Tận-Tèo Lao-Kay, Sơn-Giang 12 Rue Marché Nhatrang.

AI MUON BUOC CAO HO - COT TRUC

AI MUON CHUA HET NOC BANH TINH

Che la ban PHUC-BINH PARE 22 1/2

Chia ra 2 phần: phần 1 và phần 2

Phần 1: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 2: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 3: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 4: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 5: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 6: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 7: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 8: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 9: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 10: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 11: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 12: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 13: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 14: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 15: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 16: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 17: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 18: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 19: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 20: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 21: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 22: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 23: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 24: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 25: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 26: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 27: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 28: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 29: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

Phần 30: 1/2 phần 1 và 1/2 phần 2

?

AI MUỐN ĐƯỢC CAO HỒ - CỐT THỰC
AI MUỐN CHỮA HẾT NỌC BỆNH TÌNH

?

*Cứ lại hiệu PHÚC-ĐÌNH PÈRE số 88 phố
Gia-Long prolongé mà hỏi*

Bản-hiệu vừa mới nấu được hai thập cao hồ-
cốt có tất cả hơn mười hơ x rơng, nấu rất cần-
thận sạch-sẽ, giá tính phải chăng. ai ai đã dùng
qua cũng đều công-nhận là thực và rất thần-hiệu.

THUỐC LẬU PHÚC - ĐÌNH PÈRE
là một thứ thuốc rất công-hiệu, chữa một
trăm người đều khỏi cả một trăm, uống không
hại đường sinh dục mà lại rút hẳn nọc, chỉ
trong 6 giờ đã bớt nhiều, ai ai đã dùng qua
cũng đều khen là tiên được.

Ngoài thứ thuốc lậu này, bản-hiệu đã mấy đời
chuyên-môn nghiên-cứu các thứ thuốc chữa
khỏi hàng mấy triệu người ngã nước, sốt rét,
sốt nóng, lậu, tim-la, phù, báng, cảm, cúm
đầu, rức đau sưng, đau tức, đầy hơi, đau
bụng kinh-niên, đau dạ-giầy, khái huyết, ho
siễn, kiết-lị, băng huyết, khí huyết hư, hậu
sản, tè thấp, phong thấp, trẻ con cam sài và
các thứ thuốc khác nữa, danh tiếng nổi khắp
cõi Đông-Pháp và các nước; M. Gentizon và
M. Vild, ingénieurs ở Paris có gửi giấy khen
và bảo hiệu tôi gửi thuốc sang để ngài gửi
thuốc đi các nước, ngài lấy bằng các nước cho
M. Gille Georges Chánh Đoan Cầu-giát, M.
Apostoli Chánh-Đoan Hà-trai, M. Robert Krae-
mer ở service Santé Hongay và các quan tây
khác có cho nhiều Certificats khen nhiều thứ
thuốc rất hay, các quý chức tam kỳ gửi rất
nhiều thơ và câu-dối sơn tạ ơn là tiên-được.

*Ở xa nếu ai cần thuốc, cứ gửi mandat 1\$00
về, hiệu tôi sẽ gửi thuốc ngay.*

Thư và mandat xin đề :

PHÚC-ĐÌNH PÈRE dit TRẦN-VIỆT-BÍNH

BOULEVARD GIA - LONG N° 88 — HANOI — TÉLÉPHONE : 880

Chú ý : Sách này in tại nhà in Lê-Cường của hiệu thuốc Hồng-Khê
mới mở tại phố Huế số 88, Hanoi. In đẹp giá rẻ và nhanh,

P

H

U

C

I

Đ

I

N

H

